

[Holger Eriksen.]

Omtrent det samme synspunkt kan anlægges over for en henvendelse fra gartnere, der for gartnerier i inderzonen ønskede en hvilende grundværdistigningsskyld, så længe deres gartnerier blev drevet på forsvarlig måde. En imødekommen deraf ville formodentlig betyde, at gartnerierne blev liggende midt i byen i en lang årrække, medens befolkningen blev sendt længere og længere bort. Det må formodentlig altid være mere økonomisk at have et gartneri midt i byen med færre transportomkostninger end at have det langt ude i oplandet. Det er derfor ikke let at se, hvorfor gartnerne skulle flytte, hvis ikke grundværdistigningsafgiften bidrog til at gøre dem begribeligt, at nu er det ikke mere hensigtsmæssigt, set fra samfundets synspunkt, at disse grunde bliver anvendt til gartneri. I øvrigt er det jo en fin forretning for gartnerne at sælge, for de får altid store fortjenester hjem.

De samme gartnere gjorde gældende, at de ikke altid i tilfælde, hvor grundværdistigningen opæder bygningsværdien, fik det nedslag i grundværdien, som loven hjemler dem ret til. Dette er imidlertid ikke et lovgivningsspørgsmål, det hører ind under administrationen, og hvis der virkelig er vurderingsmænd, der således har misforstået deres opgave, kan det jo altid rettes ved klage.

Man har spurgt, hvorvidt grænsen for hvilende grundværdistigningsskyld for en- og tofamiliehuse bør være på 7 000 eller 10 000 kr. eller et andet tal. Det var oprindeligt 4 000 kr., men er senere forhøjet til 6 000 kr. og er altså nu foreslået ansat til 7 000 kr. Det er oplyst, at hvis man skal komme op over det, altså virkelig blive ramt af bestemmelserne, må der være tale om for det første meget store grundtilliggende og for det andet om en meget stærk stigning. Det betyder igen, at kun de, der har villagrunde, der er langt større end almindeligt, vil blive ramt, og der er formodentlig ingen årsag til at gennemføre særforanstaltninger for dem.

Jeg vil anbefale ændringsforslagene og selve lovforslaget til vedtagelse.

Axel Kristensen: Jeg skal prøve på ikke at gentage, hvad jeg sagde ved første behandling; det kan man læse i Folketings-

tidende sp. 5440, så der er ingen grund til at gentage det. Der talte jeg om de vanskeligheder, der kan opstå for folk ved, at man erhverver arealer, som ikke kan fordøjes til byggeri på én gang, men som bliver vurderet op. Der er dog et argument, som jeg ikke tidligere har nævnt, men som jeg synes er væsentligt.

Ved den udflytning af industrier til omegnen, der nu skal finde sted, vil disse industrier, hvis de er fornuftige, sikre sig meget betydelige arealer, som de vil komme til at ligge med i en årrække, hvis de skal have plads til udvidelser, og de vil da meget let komme ud for en sådan opvurdering, at de ikke synes, de kan ligge med jorden. Medens en betydelig pris for et areal, der straks kan benyttes til industri, ikke kan være afgørende, fordi det alligevel bliver en lille del af, hvad virksomheden koster, er det at have arealet liggende i reserve til udvidelser meget kostbart. Det er ikke mere end et par dage siden, at jeg var ude for et tilfælde, hvor en virksomhed uhyre fornuftigt havde købt et betydeligt areal, men nu måtte de pågældende sige: vi kan antagelig ikke ligge med det, fordi det vil koste så stort et beløb, at det vil være aldeles uforsvarligt at binde penge i det. Det er trist, at den form for jordskatter, vi har, skal hindre, at folk administrerer og planlægger fornuftigt og sikrer sig rimelige udvidelsesmuligheder, men sådan er det i øjeblikket.

Selve spørgsmålet er der vel ikke megen grund til at diskutere, vi bliver jo ikke enige alligevel; men vi har i udvalget fået bekræftet, hvad jeg sagde ved første behandling, at det er ganske vitterligt, at det, der bestemmer, om folk sælger eller ikke sælger, er, hvad de får ud af det til sig selv, ikke de formelle priser, men hvad de går hjem med, når de har solgt, om de kan få så meget, at de kan købe noget for det senere, om de kan leve af det, når de bliver ældre. Hvad de får ud af det, bestemmer, om de sælger eller ikke sælger. Derfor vil priserne være ganske uafhængige af den skattelovgivning, vi laver. Da de mennesker, som ønsker at erhverve jord til boliger eller fabrikker, skal have noget, så bliver slutprisen det, som køberen må give sælgeren, for at han skal have interesse i at sælge, plus de afgifter, det offentlige